

درد

دويمه شعري ټولگه

جمال ناصر اصولي

Ketabton.com

درد

دویمه شعري ټولګه

شاعر: جمال ناصر اصولي

چاپکال: ۱۳۹۸ل / ۲۰۲۰ز

خپرندوی: جمال ناصر اصولي

چاپشمېر: ۲۰۰۰ ټوکه

ډیزاین: هدایت الله ناصري

چاپځی: اسد دانش مطبعه - کابل / ۰۷۸۸۰۴۲۸۲۱

نيوليڪ

- ۶.....خو خبري
- ۹.....ژوند
- ۱۱.....ميين
- ۱۲.....درد
- ۱۳.....ما او تا مينه ڪري
- ۱۵.....ڙاڙي
- ۱۶.....خوب
- ۱۷.....گڏي وڍي
- ۱۸.....خنڱه ومنم ڇي نه ٻي؟
- ۲۲.....درد
- ۲۳.....انسان
- ۲۵.....توبه
- ۲۷.....گڏي وڍي
- ۲۸.....غزل
- ۲۹.....قاضي
- ۳۰.....تورڪي
- ۳۱.....ژوند ماسره مينه ڪوله
- ۳۳.....لوبه
- ۳۴.....لوبه خدايه
- ۳۷.....دنيا
- ۳۸.....لوبيي
- ۳۹.....غزل
- ۴۰.....گڏي وڍي
- ۴۱.....پڻئوننه

۴۳ دار
۴۴ کافر
۴۵ گلپې وډې
۴۶ خبرې
۴۷ وجدان
۴۸ گلپې وډې
۴۹ گلپې وډې
۵۰ کمزوري
۵۱ انگېزه
۵۲ ناڅي
۵۳ غزل
۵۴ غليم
۵۵ پښتانه
۵۶ دنيا
۵۷ ناوکى
۵۸ نارواوې
۵۹ غزل
۶۰ گلپې وډې
۶۱ د نن شاعران
۶۵ افغان
۶۶ سوى
۶۷ خپل نه منو
۶۸ گلپې وډې
۷۰ غزلگوټى
۷۱ کتاب
۷۲ گلپې وډې
۷۳ مينه
۷۴ مانا

شعري ټولگه ■ ۵

۷۵.....	گډې وډې.....
۷۶.....	بې وفا.....
۷۷.....	روژه.....
۷۸.....	گډې وډې.....
۷۹.....	غزل.....
۸۰.....	لار.....
۸۱.....	غزل.....
۸۲.....	غزل گوتی.....
۸۳.....	گډې وډې.....
۸۴.....	یوالی.....
۸۵.....	گډې وډې.....
۸۶.....	هسې یو چاته!.....
۸۷.....	د رڼا مورکې تیاره شوه.....
۸۹.....	د پنجوايي د شهیدانو په ویر کې.....
۹۰.....	صحرا.....
۹۲.....	غزل.....
۹۴.....	غزل.....
۹۶.....	غزل.....
۹۹.....	ادماما.....
۱۰۰.....	زمانه.....
۱۰۳.....	ژوند.....
۱۰۴.....	لنډ ژوندلیک.....

خو خبرې

د لوی او بخښونکي خښتن (ج) په نامه

هېڅ یوه خبره بې انگېزې له خولې نه وځي. د هرې خبرې بنسټ د یوه هدف له پاره جوړېږي او تر ژبو رارسېږي. همدا ده چې ژبه د پوهولو او راپوهولو له پاره کاروو تر څو د ژوندانه له پاره لاره پرې پیدا کړو. الله (ج) په سورت الروم ۲۲ آیت کې فرمایي:

ژباړه: او د هغه له نښانو څخه د آسمانونو او ځمکې پیدایښت او ستاسې د ژبو او رنگونو بېلابېلوالی دی. په باوري ډول په دې کې د پوهانو له پاره ډېرې نښانې دي.

لوی رب ج انسانان په قومونو، رنگونو او ژبو ویشلي دي تر څو یې د یو بل سره توپیر وشي. هدف دادی، چې د نړۍ هره ژبه د قدر وړ ده، باید چې د حاکمو له خوا کار ورته وشي. او د ژبې اړوندو ویونکو باندې حق لري چې وایې وري، وېې لولي او وېې لیکي، ترڅو یې حق آدا شوی وي.

په افغانستان کې حاکمانو خو پښتو ته تر ډېره بریده شا اړولې ده. پښتو یې له کلیو څخه کله هم ښار او دفتر ته نه راکوزه کړې ده او نه یې سر پرې گرولی دی. په دې برخه کې خپله پښتانه گرم دي. دوی خپلې ژبې سره په شعوري او غیرې شعوري ډول بد چلند کړی دی. ډېری پښتانه چې قدرت ته رسیدلي دي، په پښتو یې دفتري کار نه دی کړی. خپله مورنۍ او پلارنۍ ژبه یې هېره کړې او نورو ژبو ته یې مخ کړی دی.

شاعر وايي:

پردی ژبې زده کول که لوی کمال دی
خـــــــــپله ژبه هېرول بې کمالی ده

سلیمان لایق صیب فرمایي:

د پښتون ورمېر په خپله توره غوڅ دی
بېهوده د خون تورو نه په بل بل ږدم

همدا پښتانه وو، چې په هند یې څلور پینځه پېړۍ حکمراني کړې ده، خو د پښتو له پاره یې هلته د یوه څاڅکي په څېر هم کار نه دی کړی. دوی وو، چې په هند کې یې درباري او رسمي ژبه د ایران فارسي وگرځوله او خپله ژبه یې له پامه غورځولې وه.

هند لا څه چې شپږ اووه پېړۍ وروسته د پښتنو په خپل ټاټوبي افغانستان کې هم د خپلې ژبې سره بې باکه او شرمور چلند کوي. پښتو نه لولي، نه یې لیکي او نه هم ارزښت ورته لري.

ښه، ویلی شو چې پوره پر مور کې ده. کله هم زموږ د ژبې د غوړیدا له پاره نور نه راځي او نه به هم څوک ورته کار وکړي. یا د رب ج پښتانه راوینس کړي یا دې...

دا چې اصلي موضوع باندې غږېدلې وو، ویلی شو چې په هره برخه کې، چې هر څوک هر څه لیکلی شي ودې لیکي، ځکه چې ژبه هرې برخې غوړیدا ته اړتیا لري.

زما (درد) دا شعري ټولگه هم د همدې هڅې څخه پيروي کوي، چې کم تر کمه به مې څو پښتو کلیمې لیکلې وي، تر څو د پښتو په لویه لمن کې مې یوه لاله گل ته اوبه ورکړې وي.

دا چې څومره به مې هڅه کړې وي، چې شعر ولیکم، څه نه شم ویلی، خو یو

څه مې ليكلي دي، تر څو لوستونکي ترې خوند واخلي او قضاوت پرې وکړي.

زموږ د ټولني په هره لوبښت، لوبښت کې د ستونزو، دردونو، کرکېچونو، غمونو بلاخره د جگړو خبرونه آزانگه کيږي. زما په دې ټولگه يې هم خپله سيوره غوړولې ده، نو ځکه مې ورته د (درد) نوم غوره کړ. په دې ټولگه کې مې هر يو شعر د يوې انگېزې او پښې تعريف کوي. هره پښه د دردونو څخه الهام ځکه اخلي، چې زما شعر يې له درده ليکل کيږي نه. زه شعر کله کله ليکم، کله خو آن په يو کال کې هم شعر خپله جلوه رانې نه ويښي، کله بيا د دردونو په لړۍ کې دوی هم راسره ملگرتيا او بدرگه کوي. ښه ملگری دی، ځکه يواځې مې غمونو ته نه پرېږدي، هوساينه او ډاډينه راکوي او هر درد راسره زمزمه کوي. دا به هم ووايم، چې هر شعر ما ځان ته ليکلی دی، ځکه ما ترې خوند اخيستی دی، کله مې هم دا نه دي ويلي چې که لوستونکی يې ولولي نو خوښ به يې نه شي، راځه لږ خواري پرې وکړه ترڅو د لوستونکي د خوښې وړ وگرځي. بس زما او د درد تر منځ دريمه ميکده ده، چې کله په کې خاندو او ډېری وخت پکې اوبنکې تويوو.

لوستونکي د يې په ډېر څه رانه ومني.

د رنای

جمال ناصر اصولی

کابل

۱۳۸۹/۱۲/۳

ژوند

ژوند د انسانانو زده کړل

ورو ورو نارښتيا کوي

وفا ته غاړه نه ږدي

هغې غلي راته غوږ کې ووي

زړگيه زړه مه خفه کوه

لاړم، دادی زر راځم

خو...

خو ژوند ورسره د انسانانو دود وکړ

شېبه وروسته ترې بېل شو

والوته

دادی عمر تېر شو

خو...

خو، هغه کله هم رانغی

هره شېبه شمېرم

هره دقه شمېرم

هره لمحه شمېرم
ژوند وفا ونه کړه
ژوند رښتیني نه و
ژوند بې باکه و
هو نن بیا هغه شپه ده
چې ما په لومړي ځل د ژوند سره ملگرتیا کړې وه
او تا به په نیمه شپه تبریځي راکوله
هو، ته لارې
گوره ور پورې نه کړې
ژوند وفا نه لري
نن سبا زه هم درځم

ميين

تا يو څه را زده کړل
دومره مينه دې را کړه
چې د زړه په هره برخه کې گرانښت را گډ شو
اوس چې ته نه يې
ستا په خالق ميين شوی يم
هرې غږېدا ته يې اوښکې توپوم
مخ په مخ يې ښکلوم
او په نيمو شپو ورته اوږدې اوږدې سجدې لگوم
د (ته لور يې) جملې په ويلو، تندي په ځمکه وهم
يواخې د ده ثنا کوم
يواخې دی ستايم
يواخې دی ښکلوم
ستا د ښايست خالق خورا ښکلی دی
ستا د جلوي مصور ډېر هنرمند

۲۰۱۹/۱۱/۲۱

کابل

درد

لا چي څومره ډېر زړيږي لا مستيري
دا بد بخته درد د اور واخلي بليږي

سترگي پټي کړم چي خدايه ته يې هېر کړي
غم دې ومسکيري و خاندي خنديري
زه يې توره کعبه هسې مقدس کړم
بس ويرونه دي طواف کوي تاويري
تابه وي چي ژونده زما عمر دستاوي
قدرت ومنل په توکونه پوهيري
ستا د سترگو پيماني چي خداي چپه کړي
يو په بل پسې خمونه دي رالويري
زه به څنگه دا فاني دنيا کي اوسم
چي دې هر قدم کي ياد دى را ياديري

اصولي دې غمو دومره زهير کړي
لکه ونه چي زړه شي را ماتيري

ما او تا مينه ڪڙي

مور د تيارو د ورڪولو په سوچ
سبا ته غير ورڪڙي
ما او تا مينه ڪڙي
ما او تا، د ژوند شپو ته
هره ثانيه گنلې
هره دقه گنلې
ما او تا،
اوږدې لارې ته
او د اغزيو ډکې
د بربوڪيو ډکې
هغه اوږدې لارې ته
بې بېلگې صبر ڪړي
ما او تا مينه ڪڙي
تر څو وصال ته رسو
تر څو جمال ته رسو
خو، گوره پام به ڪوو
که وصال نه وو موجود

بیا به د خدای تر څنگه
هغه کافور او د تسنیم په اوبو
غاړه غړی
د میو جام جیگوو
پاس تر اووم آسمانه
دغه مقام جیگوو
او بیا په جهر وایو
چې دلته تاته خدایه
کله سجده نه کیري
مور د یو بل لیوني
ستا په فردوس جنت کې
یو بل ته ستا په دربار
درنې سجدې لگوو
ستا د بنده بنایست ته
او ستا ورکړي حب ته
مونږه لمنځونه کوو
ما او تا مینه کړې
ما او تا مینه کړې

ڙاري

بس په هر قدم کي دا لعنتي درد دی
هره خوا مې رڙوي د شگو بند یم
د خوبونو نه راوځي لوی ماتم شي
غراو سمه په ويرونو کي راگير کړي
آسمان ښه په نره ڙاري په دا وير کړي
وريځو خور په آسمانونو پيڅول دی
غرونه ڙاري پرځي ڙاري دښتې ڙاري
هو د هر قدم يادونه سرې سکروټې
پر ما ښځې ورتوي مې
سوځوي مې
دردوي مې

خوب

خوب مې لیده چې د پرنبتو
له ځلانده کاروانه مې کېکاري
تیارې او وحشونه سره ځنځیر شوي وي
تر څو مې ځان ته خپل کړي
زه ور سره لاس او گروان وم
تر څو د ابلیس دا لښکرې مې د ځان نه کړي
چې ناڅاپه راوینښ شوم
په میز د ایښي قران پانې باد اړوي را اړوي
د سورت الاعراف شپاړسم آیت یې مخې ته راوست
ځان سره مې خدای ته پناه ویوړه

گډې وډې

دلته ويرونه راشی زړه کې زما کېردی ووهي
په زوره ننوځي پلار شي پلتي ووهي

دلته ناسور ناسور غمونه هوا شوي راته
يو بل ته لاس ورکړي گډيري پرېوکی ووهي

هسي عجيبه او نادره زمانه راغلي
بنکلي برنډې کړي په خپله بنې لنگی ووهي

دلته واړه او زاړه ټول د زړگي درد زېروي
نه شته څوک بناړ کې چې په مات زړگي بخی ووهي

اصولي ډېره بندگانو دنيا ورتله
بڼه به وي نن چې اسرافيل خپله شپیلی ووهي

څنگه ومنم چې نه يې؟

همغسې ژوند روان دی
همغسې خلک ښوري
خلک ژوند کوي خنديري
لمر شغلې کوي بليري
سپوږمۍ ښکلې ده ښکاريږي
ستوري عشق کوي څليري
څنگه ومنم چې نه يې؟
غرونه ښه درانه پراته دي
مرغان ښې سندرې وايي
سپرلی ناڅي راروان دی
غوټۍ گل شي ښکلې خاندي
بوراگان ترينه تاويري
هره خوا سور لاله زار دی
هره خوا مينه او ژوند دی
هره خوا په ميو مست دي
هره خوا همغه ژوند دی
څنگه ومنم چې نه يې؟
کومه خوا درپسې درشم
خيال او فکر مې تسخير دی
ننوتې درته کړمه

خان راوڻيه يي چيري؟
سا مي بنده، بنده کيري
په خپل خان کي زنداني يم
خوب کي ته په ويښه ته يي
د سجدې ثنا مي ته يي
راته ووايه يي چيري؟
خنڱه ومنم چي نه يي؟
زه د ژوند سره عادت ڪرم
د شڪرو خوند د راڪر
معطره د دنيا ڪره
شپه او ورځ د را سينگار ڪره
تور تمونه د لاهو ڪرل
بڀوڪي، د نسيمي ڪري
په مسڪاوو د ڪرم روردي
هر يو غم د ترنم ڪر
هر يو وير د سلامي ڪر
هر يو درد د ملهمي ڪر
دوزخي جانان د ښڪول ڪر
ترينه جوڀ د اصولي ڪر
خنڱه ومنم چي نه يي؟
ناخاپي هغه ورځ ښار کي
تورتمونه راخواره شول

مړه غمونه رالمبه شول
هره خوا د ویر نارې وې
هره خوا جوړ قیامت و
هره خوا په وینو سره وه
خلکو ویر کاوه په کلي
ټول بازار په ویر اخته و
آسمان هم ژړل په کریغو
وریځې تورې وې له غمه
لکه ځمکه چې لمبه وي
بنکلي حوره پرې پرته وي
اندامونه یې ورتیري
له اووم آسمانه چیغې
لاندي ځمکې ته رالویري
دا به څنگه تیره زړه وي
ځای په ځای چې نه دریري
څنگه ومنم چې نه یې؟
د مسکاوو دور تېر شو
د خنداوو دور تېر شو
خوښی بوري شوې او کونډې
محبت له بناره ووت
رناگانې دوزخي شوې
ترنم ستونی یې بند کړ

تا به وويل چي ژونده
زما زړه زما دلبنده
اي زړگيه ټول ژوند ته يې
ته هر څنگه زما بنه يې
دا خبرې به دې کړلې
اوس د شونلې ژبه نه شته
اوس د ناز او مينه نه شته
څنگه ووايم چي ژوند کړم؟
څنگه ومنم چي نه يې؟
خوب آرام مې په ازغيو
په سکروټو کې راگير يم
غم لا څه چي خپله وير يم
هوساينه شوه بدبخته
دنيا اور واخيست سوځيري
د زړه کور کلی مې وران شو
لولپه شو، لولپه شو لولپه شو
څنگه ووايم چي نه يې
څنگه ومنم چي نه يې؟

درد

درد مې غلی غلی خوري د شگو بند دی
درد بې خدایه بې رسوله گرځي رند دی

درد د بڼکلي د بدرنگ تفاوت نه کړي
درد ځپلی، درد سوځلی زما ژوند دی

درد خوږ شوی لکه ساه مې د کالبوت ده
درد لا نورې کیسې هم لري که پند دی؟

درد ملا دی، درد قاضي دی درد ساقی دی
درد بڼوونځی دی، درد پوهنه لوی دیو بند دی

درد بڼسټ د اصولي د دغې ژوند دی
درد مستي ده، درد د دغې دنیا خوند دی

انسان

سخت بي اختياره پيدا ڪري يو خداى
نه په راتلو نه په ورتلو ڪي اختيار
هره شبيهه مو ازموينه اخلي
د هر يو پل راته تقدير ٽاڪي
سترگي مو ڄاڻ ته لاس مو ڄاڻ ته پوئنتي
د هر يو شور رانه پوئنته ڪوي
سخت بي اختياره پيدا ڪري يو خداى
نه په راتلو نه په ورتلو ڪي اختيار
ڄمڪه، آسمان ڪي جنتونه د خداى
لاندي او پاس دي دوزخونه د خداى
ڪله ڇي نه پوهيرو، ڇه ته پيدا؟
مور عالمان يي هستولي هم شوو

ولې د يو او بل سرونه وهو؟
ولې دا تورې پيدا کړي دي خدای؟
زمور سجدي ته خدای اړتيا نه لري
ولې يې مونږه هستولي يو خدای؟
ولې ملا د اور کيسې اوږدوي؟
ولې ملا له محبته انکار؟
ولې ابليس يې هلته و نه تاره
ولې ابليس ته دومره واک ورکړ؟
مونږه چا وپوښتو چې ژوند درکوو؟
بيا بې اختياره رانه ساه اخلي
سخت بې اختياره پيدا کړي يو خدای
نه په راتلو نه په ورتلو کې اختيار

توبه

د جنون د خدایي دا جلوه خونه وه
چې مې وليده په منځ د بتخانه کې

عربي دنيا مې چن کړه پسې هسې
هغه بل چيرې و، نه و په مکه کې

غوړپ د ميو مې د ستوني غلی تېر شي
چې ژرغونی شمه غلی په سجده کې

چې برنو کې درته هر غشی تيار کړي
د ځيگر په ځای د وولي په دا زړه کې

داد لږو د مچکو وار يې تېر شو
پرېرډه واچوي دوه شونډې په پياله کې

چې يې سر درته په ولي باندې ايښی
ترمې اوبنکې يې تويزي نيمه شپه کې

خدای مې هره بتخانه کې شو په سترگو
هم مې وليده په هره يوه کعبه کې

د هر جام يې ځکه ډکې بوسې اخلم
نعمتونه يې لا ډېر شي په توبه کې

نور که ورځ کې راته ډکې پيالې اخلي
اصولي غريب مې ونيوه په شپه کې

گډې وډې

لا خوړه ده توره شپه په ښار د ښکلو
تور کارغان راچاپېر شویدی په ولو

خدایه کله به موسا په کلي راشي
اژدها رابدل شویدی په کلو

څوک یې نوم څوک یې عزت ورڅخه اخلي
خپل هېواد مورانيولای دی په شلو

د ملالې سر ټیکری هېواد جنه ده
دلان یې راته خرڅ کړي په مپلو

د افغان د سر قیمت هلته مالوم دی
سل کلدارې، زر تومانه د وژلو

اصولي دی ورته هسې شان بې باکه
لور په لاس دی د کیکرو په رېلو

غزل

زه مصور یمه تصویر جوړوم سا ورکوم
تورې تیارې زېښمه تورو ته رڼا ورکوم

د کلي ټول ویرجن راټول کړمه غمونه اخلم
د ځان سخي جوړوم، هر ویر ته خندا ورکوم

زه د کیمیا په هره درگه راټول شوی یمه
له وچو درگونو الهام اخلم دوا ورکوم

مور د ټولني په خدمت کې کافر شوي یاستو
خدایه لټا ورته نبوغ ته مسیحا ورکوم

زما خبرې د دې ښار په غوږونو نه نوځي
مړو ته ډول وهمه سور لري گڼا ورکوم

زه اصولي نن د ړندو ښار کې نبوغ لټوم
یا مصور ته د تصویر ښکلې مانا ورکوم

قاضي

تا داورونو پرپوڪيو خدای ليدلی ندي
تا دي ده قهر او غرور کله منلی ندي

تا د جنون فلسفه کله هم لوستلي نده
د دوزخ اور دي لاپه کور در غورپدلی ندي

ته دهيرا منديي جوړ اسلام آباد نوموي
زما جومات راخه اخلي چي مينخلي ندي

تورکی

بنکلی مسکالہ دے دیارہ خخہ کپہ کپے
د افغانی حرم فضایی گپہ وپہ کپے

دوی د ماشوم غوبنی پے اور بانڈی راوسوخی
تورکی پنجاب کی راتہ ناست دی بنہ یی پپہ کپے

ژوند ماسره مينه کوله

ژوند ماسره مينه کوله
د جنون له تورو تيارو يې ساتلی وم
هره غېر کې يې د مشکو خوشبوي خوره وه
هره مسکا يې د ژوند سا وه
هر لمحہ يې د روح غذا وه
ژوند ماسره مينه کوله
خو، يو ناخپه مې د خوشالی په کور کې
د رڼاگانو برج راوښه
تيارې انگر ونيوه
د هرې خونې ور کې
بلاوې لنگې شولې
غوغاوې گلې شولې

د رڼاگانو اور کې پاتې سکروټې شولې
ژوند ماسره مينه کوله
ژوند ماسره مينه کوله
اوس مې د کور چاپېريال
ساندې ويرنې وايي
زما د کور په وره يې
د (تیاره) نوم ليکلی
د ناروغۍ په څا کې
د زړه ټکور لوېدلی
ژوند ما سره مينه کوله

۱۳۹۶/۱۲/۲۲

کابل

لوبه

د ژوند د لوبو به زه څه ووايم
ستړې يې ووايم که بڼه ووايم

هر څوک پخپله دي حساب يې خپل دی
ورور پلار و زوی که د نيکه ووايم

لویه خدایه

لویه خدایه، لویه خدایه
د وطن د بنمنان واخلې
زمور چم د بنمنان واخلې
هره خوا جوړ قیامت دی
هره خوا په وینو سره ده
هر ماشوم له پلاره بېل شو
هره مور نن په ژړا ده
هره بنځه واویلا کا
تا وحشت په دیار راوست
بربریت په دیار راوست
نن دا خومره شوې بې ننگه

خپلي مور ٽيڪري د واخيست
خپله خور د په ٿرا ڪړه
ورور د وسوځاوه اور ڪي
پلار شمله د لولپه ڪړه
نن زگپرويو بنار اخيستي
بپروكيو بنار اخيستي
تورتمونه راخواره دي
د انسان د بدن غري
هره خوا ڪي نن پراټه دي
ماشومان بپ لاسو پښو شول
لويه خدايه، لويه خدايه
د دې خاورې بپ ننگ زيږي
لولپه ڪړې او تالا ڪړې
د پنجاب زامن به خاندي
په مشهد به نن مېلې وي
بپ عزته بپ حرمته
سم بپ وشموي ربه
لويه خدايه، لويه خدايه
دا نو څنگه بندگان دي
دا نو څنگه انسانان دي
دوي به هم نن خوشالي ڪا
د بپ زويه مور په وير ڪي

د بې پلاره زوی نارو ته
د بې وروره خور سلگی ته
وايم څنگه خنډيدای شي
وايم څنگه ټينگيدای شي
د ورور غوښې به خوړی شی
رب ته څنگه مخ کيدای
اصولي ترې پناه غواړي
لويه خدايه، لويه خدايه

کابل

۱۳۹۶/۱۱/۷

دنيا

ای د مجهولي دنيا خلکو څه دنيا دانه
ژوند ته مو سا ورکړي، سا وباسي وفا دانه

ژوند راته بڼکلی کړي، سينگار يې کړي رنا رابڼي
بيا يې راشپه کړي، توره شپه کړي څه جفا دانه؟

مونږه له خدايه په سجدو کې ځانته ژوند لټوو
دنيا فاني ده، خير غواړو خود عا دانه

مه پسي زغله، مه رازغله دنيا وير دی گلہ
نه به داستا شي، نه زما ده د هېچا دانه

ژوند کله ژوند شي کله بند شي کله اور ټوکوي
کله مجنون شي اصولي شي بيا ليلا دانه

لويي

کله کله وجودي فلسفه مله کړي
کله، کله له جام والوڅي دکه کړي

دهیرا منډیي کلي کې چې زیږي
کابلي جومات دننه دمکه کړي

په سجده جانان ترې ووژني وي غلی
اصولي له خپله خدایه نه گيله کړي

په ممبر کې ورته خپل کتاب ایرې کړي
لويي دغه ده لويی ده حوصله کړي

څوک به ووايي چې دوی ته حساب نشته؟
څوک چې څنگه او په څنگه مامله کړي

غزل

کله چي دردونه سره غلي شي ابهام واخلي
کله چي تيارې سره يو موتي شي مابنام واخلي

هلتہ چي طبيعت خپل مرامونه په چا ومني
ځکه يي ماشوم له پيو ستري شي يو گام واخلي
کله چي حيا په تراره د بازار وخرخي
لوڅه شي بر بنډه شي بيا هله زمانام واخلي
بنکلي سره ټولي دي دمونه د وصال کوي
کله به کوډگرې مصر ځانته کړي او شام واخلي
ده راته ويل چي ميځاني د کفر ځالي دي
غلي ورنيردي شي له کړکيه څخه جام واخلي

کله به درانده د اصولي دا کيسه ومني
يو پلو چي حوره وي په بله دي غلام واخلي

گدې وډې

که د وکتل د عشق د دنیا لاندې
معطره به نړۍ وي لاندې باندي

د سکوت دنیا دې هسې شوه په چيغو
سم ویده وې، شونډې وینې ورته خاندي

په زاړه بنايست د ټول خمونه تاو کرل
اور به پورې شي که ود زيښي تاندي

چې رباب سره ساقي زمزمې باسي
وري تړي د وو، خورو به ورته سپاندي

شيخ د ښکلو په کوڅه کې بلا وخور
اصولي وې چې يې شونډې وې رپاندي

پښتونه

سړيخور د زماني په ښار راغلي
د لوليونو لاندو غرو ښاد دي كلي

ملايكي يې چې ليكي شرم كاندي
د آدم په بچي و مسكيري خاندي

نن يې هره خوا غيرت په اوبو څكلي
بې ننگي ورته ښكاريري لكه ولي

د شملو او د برېتو خبرې لويشي
اتفاق ورځني نه كيږي كه غشي

د تاريخ په هره پاڼه يې نن تو كړل
د بې نسله اورينو څخه يې زو كړل

نن په ټول وطن كې جوړ دا هسې شردی
پښتنو ته بې نسه، سـكندر دی

څوك يې سترگې ترې وباسي څوك غوړونه
شملة ورو ويده شوي دي رگونه

لېرې وڅړي اوږده، اوږده برېتونه
په وبادې خوله در بنده شه پښتونه

ته د پلار او د نیکه خبرې وايي
ته د نړیې که د ښځې، ته د چایې

چې یې ننگ وي د شملې څخه لوېدلی
په پنجاب کې په پگری وي لونگ وهلی

زه جمال یمه، ناصر یم، اصولي یم
پدې درې واړو کې غلی یم، ملي یم

کابل

۲۶.۵.۱۳۹۶

دار

دلته وڙني ڏي ڊيار په ڙبه
ڙوند ته يي دام ايني د دار په ڙبه

څه په خوره خوره يي وزبښلو
قاتل مو ډپر پوي دى د ښار په ڙبه

د يو عجم په څېر امين امين كړو
دى چې والين وايي د مار په ڙبه

پوهيرونه وعظ كي چې څه وايي دى
حوري غلمان يادوي ډار په ڙبه

اصولي ټول كلي ويده غوندي دى
ويا قربان يي كړه سهار په ڙبه

کافر

وایی چې غوندې افغانستان کافر دی
ستاسو جومات کافر، قران کافر دی

زموږ لمونځونو څخه سا وباسي
لاندې مو ځمکه پاس آسمان کافر دی

وایی سبا و نن پرون مو وژنو
نن مو غني پرون امان کافر دی

وایی دا خاوره باید لولپه شي
خوست مو کافر دی، بدخشان کافر دی

ستاسو تندي د لگولوندي
هم مو قبله هم مو جانان کافر دی

اصولي بنار کې مرثيې وريږي
خدا کافره ده خندان کافر دی

گڊي وڊي

تاراته هر احساس کي درد راکڙي اور راکڙي
د عشق دنيا کي د مختوري ڪڙمه تور راکڙي

تاد صحرا په هغه کوزه خوا چي وبه خندل
ما وڊي چي خوست د راکڙي، دوست د راکڙي غور راکڙي

خلک وصال په هيله درومي ترنم غڙوي
تاد سندرو بنار کي غم راکڙي، گور راکڙي

خلک آرام کوي، سلام کوي، مستي غڙوي
تاشوگيري راکڙي، بني راکڙي، شور راکڙي

خبرې

مکوه خبرې را سندرې که

ژونده را غریزه او خبرې که
نن خوبه دا گونگ ترنم ووايي

اوبسکې مې دانه، دانه بيرې که

وجدان

دلته معيار د سریتوب په اکوبکو کيږي
وجدان خرڅيږي، ضمیرونه په ترپکو کيږي

عجیبه خلک دي، د بنکلو نه زرگي خرڅوي
دوی لا خبر نه وي په سريې سر سیندکو کيږي

زمور مشران په کرسی کيني، پگړی وغورځوي
پښتويي هېره شي، شمیرنه يې په ورکو کيږي

چینلځي کله تلل کيږي، پښتانه رایاد شي
خوشحال ويل چې حساب کله په خټکو کيږي

دلته غیرت او پښتو دواړو لیلامي ورکړي
سري سینگار شي، پیژندنه په زرکو کيږي

دلته معيار د سریتوب د سر تیتوالی ښيي
اصولی لېرې کره پگړی، شملې ته سپکې کيږي

گڊي وڊي

ژوند ارزو گاني هيلي هيلي که وي
بيا هم ژوندي يو هيلي نيلي که وي

هره تياره کي مور سبالتوو
ورته واره شو مور دنيا لتوو

مور د تاريخ په جگړو سوي خلک
ژوند کوو، هر اوره وتلي خلک

گهڻي وڏي

تري ڀمه پاڻه ساقي سره راکه
سپين د وي، واورين د وي لڙنه راکه

سابه ننواتي درتو وليبرم
ژوند مڻي دربنلي، هله زڙه راکه

سخت اجل نيولي ڀم، سانه وځي
خوله په خوله راکڙڙه لڙ اوبه راکه

کمزوري

ای د زورورو خدایه ولې د پیدا کړل
ستا کمزوري دلته گدایان دې د دنیا کړل

دوی د رنایانو خخه سوي زړونه وپوړل
تا به چې سبا کړ، دوی به بیا و بیا بیگا کړل

عشق په توفاني دنیا کې هسې لولپه شول
بس د بيلتون پښو کې یې خدا، خدا، خدا کړل

تولې محبوبې که ننواتي کورته ورغلي
دغه عشق سېزلي به یې خدای که په خدا کړل

انگيزه

ورڪه انگيزه د شعر ليڪلو شوه
نه وه د ليڪلو د ويلو شوه

ڊپر ڪه راته غور ڪي پسيدي دي
نه وه د منلو، د منلو شوه

نور به د غزل توري جوڻي نڪر مه
دا ڪرونده وجه، د ريلو شوه

مسته د غزل دنيا ته ووته
پيغله انگيزه د گهولو شوه

شعر ٻنڪلي ڪتاب ته به مي ژوند ويل
دا زنده گي توره، د ريلو شوه

ناڅي

ځمکه تاویري لمر ته ستوري ناڅي
قلم چې مینه کوي توري ناڅي

جانان چې ورو، ورو نازه پښې لگوي
میین یې تاب نلري ښوري ناڅي

د سپکو تمه د درنښت کله شي
تر څنگ یې غم وي ورته گوري ناڅي

که د اتن ځنځیر کې یار ووینئ
خود به د خپل جانان په لوري ناڅي

دلته شملو سره برنډه خلک دي
د اصولي سره مختوري ناڅي

غزل

اورونه سره ستوي شول، رنگونه يي راپرېښودل
گلونه سره مړاوي شول، چمونه يي راپرېښودل

ساقيانې سره کښاستي خمونو کي زمزم ووشي
خمارو ترې توبه وکړه، جامونه يي راپرېښودل

د حورو او غلمانو خيال پلو ورته دروغ ښکاري
صوفيان مو لېونيان شول، جتنونه يي راپرېښودل

د مينې کنريانې مې اخر په بله والوتې
کلونه مې ساتلې وې رېښونه يي راپرېښودل

ځواني سم مازديگرو، د ماښام په لوري ووته
شاعر يي کړم د عشق، ځوان شعرونه يي راپرېښودل

جمال مې د ناصر دى، اصولي بدرانگي بوټى شو
خو بر کلي کي جونې دي، گلونه يي راپرېښودل

غليم

په هغه گران يو، سينگار شوې جنازې راکوي
د حورو خيال کې، د جنت سپينې وېزې راکوي

وايي د هر ماشوم په قتل به غلمان وگټي
په لاس کې توره، په بل لاس کې مې نيزې راکوي

پستانه

زما برٻتونو ڪي ڀلاڙو دوحشت غشي ندي
تو ڏي، جانان ليمه پرشونڊو مڀ، خه خوشي ندي

دغڀ شملو سره ڀلاڙو، دغه خيرن وگري
سم په درهمو پيول ڪيري، ڏيو خشي ندي

دنیا

دنیا لکه ځنگل دی
داړونکي پکې خاندي
بې داړې پکې ژاړي
زمری يې قهرمان دی
هوسی يې د خوراک

ناوکی

دلته یوه خبره شتون نلري
پگړۍ لري، شمله پښتون نلري

مونږه شلېل د هغو غرونو خلک
نه یو په مینه د ښارونو خلک
ته د بازار د ژوند نانځکه شولې
نن ناوکی، ناوکی ورکه شولې
ماته د ښکلي خوب مانا ښکارېدې
سترگې مې خلاصې کړې بلا ښکارېدې
ستا پدې تور جبین خبرې کيږي
نن دې په سپین کلي سندرې کيږي
ای د جنون حماسې مه ژرېږه
که نه درېږي بیا د زړه ژرېږه

نور پدې کلي ننواتې مکه
هغه در پاتې نوره ماتې مکه

نارواوې

زه به کومې نارواوې درته ژاړم
په لیدلویې یو صبر راته غواړم

د لولی په لاس وختونه توږل کیږي
زمانه بې لارې شوې ورنه لارم

که د دوی په شری ځان له یخه ژغورم
دوی سره به له ملته شونډې دارم

غزل

نور مڀ عادت زلفونہ غرونہ غواڀي
زمور توبہ کہ څوک يڀ زڀونہ غواڀي

هغه ليلا مڀ عجيبہ غوندي ده
زقم راواخلي او گلونہ غواڀي
زمور جنون پڀتو غيرت پڀتو دي
لہ پڀتنو وڅي ننگونہ غواڀي
جونڀ نن مستي دي شغلي خوروي
هلکان څاري تري روحونہ غواڀي
مور مستانه يود جامونو تري
څڀني راتاو شي تري خمونہ غواڀي
څوک سريندي دوچکالي غبروي
ڀيريڀ ويالو کي دريابونہ غواڀي
پہ خولہ کي ڙبہ يڀ داعش ولاڀ دي
زمور برتونہ اورميگونہ غواڀي

اصولي کفر تہ پري ونہ وڅي
لاس کي اسلام درکري پيکونہ غواڀي

گهڙي وڌي

موره پخيلو سره تور وپشلي
لکه انگور د غبيري زور وپشلي

موره يعقوب غوندي کمزوري خلک
توتوي، توتوي مودغه کور وپشلي

لاس مودنيا ته درويزه کي ايسی
وطن مودسلو ته په پور وپشلي

مور ته کعبې خخه رهبر چي راشي
قدم يي اور واخلي او اور وپشلي

موره کراتل د دنيا غبره کي
الله اکبر وايو او شور وپشلي

موره کورونه او جري وپشلي
لاهديره کي مودخيل گور وپشلي

د نن شاعران

شاعران دي شونڊي ستايي
نبه پيران وي پونڊي ستايي
په عفت د بل نازيري
د بل مور او خونڊي ستايي
چي د نفس هوايي راشي
جونې څه چي کونڊي ستايي
ځان ته لس گزه بورکي کا
خو د بل برنډي ستايي
دوزخي بنکلي کا جوړي
بياي حوروشانتي ستايي
په وطن يي اور بليري
کنډوالي او کنډي ستايي
يتمان اوبنکو لاهو کړل
دوی د کفر ژرنډي ستايي

دلکشا کي اور بليـبري
دوی غومبري زني ستايي

په هر کور کي جنازي دي
دوی جنی پمني ستايي

که دمرو جنازي کري
دوی يي بي کفني ستايي

زمور بوتو اور اخيستی
دوی دبل شني وني ستايي

خپلو زانو چوپان جوړ کري
خو دبل کوترې ستايي

ایتونو ته اور ورکا
خو دبل خبرې ستايي

اصولي شاعر د اور شه
چي دبل شاعرې ستايي

کابل

فکر مې د بل د غاړې پرې و
اند کې مې د ننگ د غیرت زړې و

مونږه لېونیان د پورې کلي یو
هر بې ننگه مینه کې ترلې یو
شور مو په ذهنونو کې د مینې دی
کم نفرت مو ډېرو نه د ځینو دی
کله به لولې په اوبو سپینه شي
کله به اوبه واوړي او وینه شي
کله به اوبه په اور قبضه وکړي
کله به بې دینه دین روضه وکړي
کله به پښتون په ننگ د خپلوشي
بل ځل به نن بیا سم د خپلوشي

نن که اصولي د سره لېرې شو
شرم یې پکار دی د خبرو شو

نن مې ولې ميخانه کې خمار نشته؟
سپرلي راغی په سپرلي کې بهار نشته

نن مې هر کور کې ترلې جنازې دي
جنازې دي، جنازې دي بيمار نشته
شپه سهار سره غريزې چې درځمه
توره شپه ده، توره شپه ده، سهار نشته
باغ د گلو مې کرلی و، په مينه
مراوې کيږي، مراوې کيږي مليار نشته
پښتانه دي، پښتانه دي دغه خلک
پښتو کې، پښتو کې کوم څار نشته
مور د خپلو مينه نه منو، غيرت کرو
د پردو په پښو ايره يو وقار نشته
مور د هر ماشوم د سره حوره غواړو
سريې ووهو تر عمره يې دار نشته

خدایه خیر کړې پنجاب په دین پاچا دی
اصولي مو تل افغان دی، خو وار نشته

۱۳۹۵/۲/۱

کابل خوشال خان مېنه

افغان

اې د عمرو نـو مذبـذبـو خلکـو
تاسو دا خپل هېواد وران کړی چې دی

چاته به خدای له کومه مینه ورکړي
تاسو دا خپل غرور وژلی چې دی

نه به له خدایه درته وحي وشي
تاسو اسلام خپل شرمولی چې دی

سوی

خلکه دا پورې بنکلي کلي کې يم
معشوقه سا په ورورژلي کې يم

ما په تنديو کې جنون وگورئ
تنده په هغه ورور زبېښلي کې يم

مور د خپل ورور او خور تاتوبی سوی
تور لولپه دې هېواد سوي کې يم

خپل نه منو

خپل نه منو نور منو
خوښه نشته زور منو
سوله مو خوښيري نه
هر عصر کي شور منو
سپيني اوبه خپي کپو
خان سوزوو، اور منو
خان په خرڅولو يو
سور منو و تور منو
مور خان غيرتي بولو
تل کرايو گور منو
تپ نه پتي سوزوو
خوښ يو چي تکور منو
خپلو ته تربور وايو
کور کي کله ورور منو
مور د اصولي په شان
مينه کپو او پور منو

١٣٩٤/١٢/٢٣

کابل

گڏي وڊي

تياري اور راباندي بل ڪر، چي رنا شوه
سوڻدمه، لولپه شومه غوغا شوه

تياري ووي، رنا هسي غوندي ڇيز دي
الهام زه يم چي رنا ڪي خه مانا شوه

وي يي وسوڻڀره شمع شه بلڀره
بلڀدمه، چارچاڀره مڻي خندا شوه

تر وصاله دهجران خوندونه ڊپر دي
ليلا تش په نوم جلڪي وه خو ليلا شوه

ادم خان که په رباب کې و بناغلی
درخانی هله درخو شوه چې شیدا شوه

په وخت لس ځله مین شم چې نظر کړم
نه پوهېرمه چې مینه مې د چا شوه

عرفات کې مې هېواد مینه ژړلې
دعاگانې وې، زاریو کې بڼهرا شوه

نه پوهېرم د جنت زه دروازه یم؟
کنه هر کور کې مې ولې نن غزا شوه

په حدیث یې پتوي منحوسې بڼې
د پنجاب په هر یو غولي کې چې زنا شوه

اصولي همدومره وایم وکړې خیر
ستا د هر ممبر د لاندې څه بلا شوه؟

غزلگوټی

اوربلکې مې په زړه کې دي نټلې
چاچې سترگې راته مړې، مړې وزملې

د ځانمرگي په څېر هسې رانيردې شوه
غېره يې راکړه رانه ورانې کړې محلې
که د حورې وزر وکې ما ويده کې
خدایرو ما کله په مينه وې منلې
زبزانه بناپېری به وې تور تم کې
په رنۍ کې مې ته کله يې اغلې
يو وار ندی چې په تخت درپورته کېرم
په ملتان پنجاب مې لس ځله موبلې

د پښتون د افغاني غیرت ته گوره
لوڅه راغلي ما مستوره و ليرلې

ڪتاب

چا چي ڪتابونو سره ڪلي دي
چا چي دا ڪتاب په دين منلي دي

شونڊو دليمو تعريف يي ڪري دي
خان ڪي يي يونڪلي خان موندلي دي

گډې وډې

زما د ژوند په غذا کې
د يوه ترخه مرچک غوندې يې
چې ته پکې نه وې نو بې خونده حسيري
خو چې پکې وې بيا خوړل کيږي نه
بې خوړو ژوند نه کيږي
بې خونده خواړه تيريري نه

مينه

چڀري رنگ پيدا ڪرم دا دنيا راته رنگينه ڪرم
ڪرڪي سره ٽولي ڪرم سمبالي يي په مينه ڪرم

مينه صدقه ڪرم صدقه، صدقه مچي ڪرم
دا د نفرتو دنيا ڪي هر نفرت بي دينه ڪرم

ستا د سرو انگورو خخه هسي اوبه وباسم
سره نشه يي سپينه ڪرم دنيا درته واورينه ڪرم

هره د زره درد مسڪا دي دومره غبر ڪي ونيسم
شنه يي د خندانه ڪرم هسي يي گلورينه ڪرم

اوبنڪه د لوڀدو مخڪي د دومره په اوف ووژنم
پورته يي په اسمان ڪرمه هلته يي شاهينه ڪرم

پرڀرده چي ملا راته د ڪفر زندی وچوي
ژوند دی اصولي راته دا خبره سپينه ڪرم

مانا

يو معصوم غوندي انسان راته رڼا شو
ماناگانې رانه ورکې وې مانا شو

بس ټول ژوند مې د دردونو توره شپه و
يو ناخاپه سترگه خلاصه شوه سبا شو

گډې وډې

موره د چا په لوري و زغلو سجدې وکوو
د وخت د کوم ظالم په غولي کې توبې وکوو

په خوله يې لاس راته را ايښی دی چې نه به ژاړې
د وخت د کوم موسا په وره کې دا گيلې وکوو

ټولو پخپله راته زړونه را ورتنه، ورتنه کړل
د کوم ملا کتاب راواخلو ترې ښېرې وکوو

بې وفا

خښې اشنايان د کورنيو الوتونکو په څېر دي

چې د قفس ور يې واز وليد

بيا ستا د عمرو نو مينې ته نه گوري

والوځي

هېڅ شاته نه گوري

روڙه

وي ٻي
روڙه هم ستا په څپر ور، ور ځان جوږوي
برينبي ستا په څپر مې دا هم پرپردي
ما وي د خفگان خبره نده
کال ته بيا هم راځي

گهې وږې

راشه د رباب غبره نن راته سندرہ شه
گونگه خوله د خلاصه کړه بيا راته خبره شه

ته مې جنتي حوره دغه اور مې ووژنه
ته مې هسکه سروه شه خوند راته گورگوره شه

دغه خماري مينه سمه نور رنگينه کړه
سم مې په زړه وچيچه بڼه سوغری بمبره شه

واخله رانه وير ژړا مينه گلورينه شه
بياد کوه قاف خڅه سپينه شان کوتره شه

غزل

تاراته د ميني دغه ٽوله دنيا وړانه گره
ژوند که پرېسته وه نو تا ولي را پېنمانه کړه

دومره مې تندي درته په ډاگ په ډاگ وهلی دی
دومره مې سجده کړې چې ستا قبله مې وړانه کړه

ستا په کور حرم کې مې په اوبښکو ويالي جوړې وې
تش مې درنه غوښتي وو چې دا خونه ودانه کړه

ته د ښکلو خدای يې ته معبود د هوبښيارانو يې
اې د لېونیو خدایه داتياره روښانه کړه

ته د گلو خدای يې تا ښکلا ورته ورکړې ده
ته د ازغور رب يې نوره دا قضيه اسانه کړه

تاراته توپير د تور او سپين په مينه ايښی دی
سپينو کې د تورو مې يوه شېبه خندانه کړه

لار

زموڼره لار د عقيدې ورکه ده
هم د ممبر هم د سجدې ورکه ده

پر مور يرغل کې تکيرونه وايي
لار د کعبې او د مکې ورکه ده

غزل

مونږه د اور په پوکو ناڅو خپله نه گډيږو
مونږ د ډالر او د کلدارو په وير نه مريږو

منو چې ټول عمر مو وينه په اسلام ورکړې
خو يو عادت لرو پيسو باندي هيڅ نه بسپرو

هغه د لنگ پنجابي سرو سره تللی نه شو
مونږ پښتانه يو د قاغذ په بيغه ښه خرڅيږو

ښه که د غرونو ليوني يو د بازونو ښکار کړو
ولې د کونډو د يتيم په اوسکو نه زورېږو

مور ميخاني لرو بې بيعې ډک خمونه لرو
سهار بيگايې څښو تشيري نه او نه مستيږو

د جنت لاره د کابله تېره شوې که ده
اصولي ووايه صرات له پله کله لويږو

غزل گوئی

کله مې ژوند هم پوروی کړي چې مه غږېږه
د نورو کبر او غرور پیالو ته مه مستېږه

پرېږده چې بنکلي حسن و شیندي زکات یې ورکړي
شېخه ارام کینه پردي ډول ته نور مه گډېږه

پرېږده چې مینه زلزله راوړي توپان راوړي
نور د صوفیانو منځه ځان باسه نور مه دردېږه

پرېږده جنون که مذهبي نه وي نیت مه کموه
څاڅه څاڅه اوسه سپین مخو ته مه ماتېږه

پرېږده پدې دنیا جنت و ویني ودې ویني
ته اصولي اوسه کم اصلو ته نور مه ټیټېږه

گڊي وڊي

دلته زمور ڪاله ڪي علم په ڇپيرو وهي
د ٽوپڪ خولي ته مونان هم په خاپورو راڻي

چنڊازان مو د ارگ خولي ته رسڊلي نشي
ارگ ته دننه مو سپاره نن په ڪربورو راڻي

پرون له غبره مي دې غرونو تراره ڪوله
نن دلڪشا ته تښتيدلي له دې سوورو راڻي

یوالی

هره خواثنا کوي، مینه کي بلا کوي
سري د پښتنو سترگي، خود به واويلا کوي

يو واري که سوز راغي، زړونه مو په وينو شول
جوړ به اصفهان نه وي، وير به بخارا کوي

اور به مي لاهور کي وي، شور به يي دهلي اوري
دغه د هيراز پرنده، اوس ستم په ما کوي

راشي سره وپيئي، يوتار کي لعلونه شي
توره د نفاق جذبه، هره خوا وبا کوي

مست شي سره مینه شي، اور په پوکو مه وژني
تش د اصولي قلم، چيغه د بابا کوي

گڊي وڊي

ما ورکري و، دې مات کڙ
د وختونو ملڪي ته
يو وړوڪي لعل د مينې
هسي واچوه په ځمکه
تا به وي چې تش منگي دي
ترېنه پاتي بي کودي شول
دریغه، دریغه
دریغه، دریغه

هسي يو چا ته!

انگيزه مې ورکه شوې د غزل وه
انديبنه د ژوندانه راسره ملل وه

يو ناخاپه د خمارو سترگو ليد و
د قلم په نيشه يي جذبته توليد و
شونډې نه وې، سرې پيالې د واينو ډکې
قدرت جوړې، په لاسونو کې نازکې
ما وې خدايه بناپيری له کومه راغله
په خدا شوه چې خدا مې تاله راغله
ما وې ټوله تته شوې مينه ورکړم
دې وې، ورک شه تش پدې کوڅه گذر کړم
ته پوهيرې انگيزه زما د شعر يې
نور به څه کړې چې د وروره راته تېرې

چې قدم په ځمکه بدمه راياديرې
د هر توري مې هم زور او هم مې زېريې

د رڼا مورکي تياره شوه

شپو او ورځو کي رڼا وه
د رڼا تپره بريښنا وه

چي بنايست يي زيږولي
په ماناوو کي مانا وه

چي په ژوند کي به تورتم شو
سپينه ورځ به شوه دعا وه

يو ناخاپه تورتم گډ شو
شپه شوه ورځ توره غوغا وه

مایې اوبنکې وچولې
پاکیدې نه واویلا وه

د غوروي په شان غم و
ترې بچ شوو هم ژړا وه

خښتن یو دی بی له شکه
خو بچي ته لا الا وه

مور د هیچا خخه مه مره
که مجنون وکه لیلا وه

یو مگس یې لولپه کړي
د انسان دا خنګه سا وه

اصولي را یتیم مه کړې
دا دعا لویه له تا وه

۱۳۹۱/۳/۱۷

کابل

د پنجوايي د شهيدانو په وير کي

څوک مې په تور د پښتانه سوځوي
ځينې مې کور کي لوی واره سوځوي

چاراته هرايت کي اور راکړي
حديث، حديث کي راليمه سوځوي
داد بر بنډو حراموني چې دي
په کور رانه وځي مړه سوځوي
زما د پور واخيست گديره راته
وخت به راځي چې ټول به سره سوځوي
افسوس، افسوس په اتفاق نه يو مور
په کور مې ورور بهر مې تره سوځوي
مشران چينو کي نټلي راته
يو اځي ارگ کي راته زړه سوځوي
عجيبه کار دی چې زمريان يو مور
خونن په غولي مو کارغه سوځوي

پيغلي دسر ټيکري پر مور اچوي
چي اصولي سرې اوبه سوځوي

صحرا

هغه لاندې صحرا گوره په هغه وچې مې کور دی
هر بورا يې خاورې شوی هر گلاب باندې سور اور دی

هر ملافتوي د مرگ کا چې د ورور دی کافر شوی
هر خادم يې جلاد شوی هر قاضي په زرگي تور دی

هر زلمي لاس کې توپک دی هر صوفي لاس کې رسی ده
هر ماشوم په خوله کنخا ده د سپینگيري لاس کې اور دی

هر عزیز يې مکناتن دی یا خوشال دی اورنگزیب ته
یا بابا دی پانیپت کې چې لیدلی بنه ورور دی

د هيليو ويالي وچې د مليار لاسونه پرې دي
د ميرويس مزار ښنگ دی د بابا په جنډو چور دی

د ملالې ټپې نشته د ايوب لښکرې ورکې
د احمد وړې خرڅ شوی د صابر لاسوی گور دی

بيا زما په پلازمېنه پېښور کې مهاجر يې
پنجايې د نيکه شوی مشره دومره د غرور دی

شمه ور مې ټپې شوی پوهنتون مې ورکتون دی
اصولي مې بې اصوله اصوليت راته تربور دی

غزل

زړه مې راته وايی چې به تيز بادونه بيا راشي
تويې به کړي اوبښکې چې پرې تور مخونه بيا راشي

سولې پرښتې ته به کفن په غاړه بيا ورکړي
جوړ د خپل اسمانه چې په سر تندرونه بيا راشي

مستې به د غم ميرمنې بيا په چيغو، چيغو شي
سپينو لوپټو کې به دا سره وختونه بيا راشي

بيا به خو ويرنې د غزل قالب کې ووينو
مينې ته يې ليکم خو ويرن شعرونه بيا راشي

هره خوا چې گورم د وطن مور ليلامي وينم
خدايه ته يې ومنه چې ورک نیکونه بيا راشي

يو خواسڪندر دى په دا بله يې مغل وينم
ميني رانه اخلي پخواني دردونه بيا راشي

هره خوا چې گورم په درانه خوب بیده شويدي
ويښ د زماني ته خود برنله خوبونه بيا راشي

کله د وطن ناوې ته مور ټيکری ورکړی دی
کله يې چې واخلو په جيو نوتونه بيا راشي

تورې بوربوکی مو د پښتون په کليو وليدې
کله چې دا تيرې شي نو تور، تمونه بيا راشي

غزل

کاشکې زه د بودې ټال وای پاس په غرونو ښکاریدلی
کاشکې زه پښتون پگړۍ وای په دارونو ښکاریدلی

کاشکې توره شپه دوزخ وای کاشکې اور وای مستیدلی
بیا د ښکلې شان رڼا وای په خوندونو ښکاریدلی

بیا د علم وای د کفر بیا د کفر زلزله وای
بیا د توره هدیره وای په قبرونو ښکاریدلی

یا مرید د پیغمبر وای ښکلی تخت د سلیمان وای
بیا فرید وای احمدخان وای په لکونو ښکاریدلی

خو چې نه وای پښتنو کې نه مې دین نه مې مذهب وای
بس یو بوتی د صحرا وای په رنگونو ښکاریدلی

يا د نر غوندي شاعر وای په رباب را تاويدلی
بيا تاريخ د پښتنو وای په مرگونو ښکاريدلی

د هوسۍ په شان اصیل وای د طوطي په شان گویا وای
اتفاق وای پښتنو کې په بریتونو ښکاريدلی

هغه تخت وای هغه توره هغه ننگ وای
بيا ډهلي کې احمدشا وای په پوځونو ښکاريدلی

په رښتيا که يو افغان وای يا بربنډه افغاني وای
اصولي د دار پښتو به په دارونو ښکاريدلی

ډهلی

۱۳،۰۴،۲۰۰۴

غزل

نه به د چا شونډې تل تر تله ښکلول وي
نه به د دوستۍ او د ورورۍ هسې پالل وي

نه به د بابا د غرو سررونه وي په واورو
نه به د رزغيو اصولي سبا شدل وي

نه به ژوند د مينې د مسکا د خدا کور وي
نه به د شاعر تل د پښتو رنگين غزل وي

نه به ملايان په ميخانو کې دروېزه کړي
نه به په دې ښار کې د نجيب په دار کول وي

نه به افغانانو کې څوک لرو وي ځينې بر وي
نه به يې ډپورنډ نه به پنجاب نه به ښکښل وي

نه به اصولي ښکلي لندن کې را مسکيري
دا راسره ومنه چې پاک الله به تل وي

اشنا زما د بن نيا لگي ټولوي
پيغلو څپړيو نه پرگي ټولوي

هغه د دور پښتنو جونو نه
گرځي په كليو كې ټيكرې ټولوي

تقدیر زما د قافلو له مخې
راغی په وچه وچکالي ټولوي

اصولي بنار ته تور سړي راغلي
له کونډو رنډو نه زگيروي ټولوي

راشئ د وطن بچو خپل تېرونه ويني كړو
بيا به اتنونه كړو بيا به كيسې سپينې كړو

راشئ د قلم په مټ خلكو ته بيا وښيو
جوړ ترې قلمونه كړو ټولې وسلې مينې كړو

راشئ د بابا په نوم بيا ولونه وټرو
دښتې او صحراوې مو ښكلې گلورينې كړو

دښتې مو كه وچي دي هيلې مو پرېمانې دي
عزم او جدیت غواړي دښتې به واورينې كړو

اداما

هسکو غرو ته يم راغلی نذرانو ته يم راغلی
اداما زیارت کومه زیارتو ته يم راغلی

په تا غرونه راچاپیر دي ته بابا د دغو غرو یې
ته یو پیریې د پیرانو پاکو زړو ته يم راغلی

ستا مزار په هسکه وینم ته سردار د سردرو یې
ته کوربه د میلنو یې ستا میلو ته يم راغلی

ستا په خوا کې شپونکي وینم آوازونه د شپیلې دي
نښتروونه ورته زانگي ولولو ته يم راغلی

په جوس دې تنې مېشت دي غیرتي دي مېرني دي
توريالي دي مېرني دي پښتنو ته يم راغلی

۰۵، ۰۸، ۲۰۰۴

تنې اداما

زمانه

د سفر په لاره مست يم
لكه مست چې سمندر شي

حال مې تور ديو شي خنديري
بيا مجنون يا قلندر شي

كله پوى وم عقل هېر شي
كله هېڅ په هېڅ هنر شي

كله ورځ وي ترورمې راشي
كله شپه وي ځلاندمر شي

كله بڼه وي لا بڼه كيږي
كله بد وي لا بدتر شي

كله زړ په ايررو واوري
كله كاني وي سره زر شي

كله بڼه كوم چې بڼه دي
كله بڼه وي واوري شر شي

ساز کي سوز او سرور نه وي
چي غني راشي ٽڪر شي

سره خوله بنڪلي هلڪان وي
په خواني واوري بپر شي

پاچاهان وي پاچاهي کا
پر سبا پر بوخي بزگر شي

خدای چي قهر ورته وکري
ميري هغه وخت وزر شي

جوڙ خان هله مالوميري
چي مرض پري مقرر شي

مينه هلته لا خوره شي
کسي، کسي چي ٽڪر شي

خود به سترگي شي بي باکه
چي په شونڀو وي نظر شي

دا اشنا به په هو راشي
زما دا کله باور شي

چې د صبر روزي وځوري
کاني بوټي به سره زر شي

چې په کومه کوچي راشي
هغه ځمکه يې مالخر شي

ټولې بنکلي مې خوښيري
ځمکه ستوري دې خبر شي

يوه دنيا مينه دې راکړي
پرېرډه هله دې سحر شي

کله نرمې نرمې شپې وي
بيا شلېل شلېل شي غر شي

اصولي له کرکې تښتي
خدای گو مينه کې رهبر شي

هرات

۲۰۱۴/۰۵/۳۱

ژوند

ژوند د وینو تویول دي
ديخ لمر ته ایښودل دي

سر تر سره لوبې لوبې
ساه قفس کې بندول دي

د نانځکو ښکلي ښار کې
ماشومانو تېر ایستل دي

یوه مسکا ټولې ژړاوې
په وعدو مینېدل دي

کابل پوهنتون/ پښتو خانگه

۱۳۸۶/۳/۲۷

لنډ ژوندلیک

جمال ناصر اصولي د نوروز خان اصولي زوی پر ۱۳۵۹ل کال د خوست ولایت تڼیو ولسوالۍ دره گي کلي کې زېږېدلی دی.

ښوونځی یې د کابل په عبدالهادي داوي لېسه او فراغت یې د خوست غرغښت عالي لیسې څخه دی.

لیسانس یې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي پښتو څانگه کې کړی او له همدې ځایه یې د ماسټرۍ سند هم تر لاسه کړی دی.

ښاغلي اصولي په خصوصي او دولتي ارگانونو کې په لوړو بستونو کار کړی دی، د نوې ځوانۍ پېر یې په روسیه او انگلستان کې تېر کړی او د نړۍ اته دېرش هېوادونو ته یې سفرونه کړي دي.

د شاعرۍ تر څنگ لیکوالي او سیاسي شننې هم کاندې چې ډېر کله د هېواد په ټلوېزیونونو کې د هېواد په سیاسي حالاتو د شنونکي په توگه را څرگندېږي...

تر دې کتاب وړاندې د ښاغلي اصولي دوه نور اثار هم د چاپ په پساله پسولل شوي چې یو یې (سیاسي جگړې) د ښاغلي اصولي مرکې او شننې دي او بله یې لومړۍ شعري ټولگه ده چې (د پردېسې ترورمې) نومېږي او دویمه شعري ټولگه (درد) یې دادی ستاسې په لاسونو کې ده.

اصولي صیب ته د لیکوالۍ، شاعرۍ او وطن ته د خدمت په ډگر کې د زښتو ډېرو بریاوو دعا غواړی يم.

درنښت مو په برخه شه

سپین سهار

دانش خپرنځی - کابل

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**